

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΖΟΛΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ

Μιά σύντομη περιγραφή της ιδιωτικής ζωής του Ζολά. Η ιδιτροπία του. Κυνικά καύματα και... χειμερινό έπαινο! Η δυστυχία του Ζολά κατά τα πρώτα χρόνια του σταδίου του. Παναφίρι που πετά πρὸς τὸ ἐνεχυροδανειστήριο, ἐνῶ τὸ χιόνι ἔχει σκεπάσει τὰ πάντα! Ἀπὸ τὴν πλάτη στὸ στομάχι κλπ.

Ὁ κόσμος δὲ χορταίνει μονάχα μὲ τὰ ἔργα τῶν μεγάλων συγγραφέων. Φλέγεται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία, πολλές φορές, νὰ πληροφορηθῆ καὶ περὶ τῆς ιδιωτικῆς τῶν ζωῆς. Πῶς ζοῦν ἐντὸς τοῦ σπιτοῦ τους, πῶς ἐργάζονται, πῶς διαθέτουν τὴς ὥρες τῆς ἀναπαύσεώς των, τὴν εἶδος ἀδυναμίας ἔχουν, ποῖς εἶνε ἡ προτιμῆσις τῶν συγγραφέων πού μᾶς συνεκλόνισαν, πού κατῳρῆσαν νὰ μᾶς ἀσπασάσουν ἕνα δάκρυ, ἢ ἕνα γέλιο, ἢ πού μᾶς ἀφῆσαν γιὰ κάμποσο συλλογισμένους. Θέλουμε νὰ εἰσχωρήσουμε ἐντὸς τοῦ δωματίου πού κοιμοῦνται, νὰ ψαυροῦμε, νὰ μάθουμε ποῖά ὥρα κοιμοῦνται καὶ ποῖά ξυπνοῦν. Ζητάμε νὰ μάθουμε ἂν εἶνε ἐντὸς τοῦ σπιτοῦ καὶ τοὺς δικούς των πρόαι καὶ γλυκομίλητοι, ἢ ἀπότομοι καὶ τραχεῖς, θέλουμε τέλος νὰ ἐξεγνώσουμε ὅλες τὴς μικρολεπτομέρειας τῆς ιδιωτικῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν πού μᾶς ἐνδιαφέρουν σχεδὸν ὅπως καὶ τὸ ἔργο τους. Καὶ οἱ δημοσιογράφοι ἀναλαμβάνουν νὰ ἱκανοποιήσουν, νὰ χορτάσουν τὴν περιέργειαν αὐτῶν τοῦ κοινῶν.

Ἐχομε σχετικῶς ὅτ' ὄψιν μας μὴ σύντομη περιγραφή τῆς ιδιωτικῆς ζωῆς τοῦ Ζολά, διὰν ἀκόμα βρισκόταν ἐντὸς πρώτα βήματα τοῦ σταδίου του. Γιὰ τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν τοῦ μεγάλου Γάλλου συγγραφέως ἔχουν γραφῆ πολλά ἀπὸ τοὺς βιογράφους του, ὥστε νὰ μὴν προσθέτῃ τίποτε τὸ νέον ἢ σύντομη αὐτῆς περιγραφή. Ἐξεῖς ὅμως αὐτὸ τὸ ἔξαιρετικόν, ὅτι εἶνε σύγχρονη τοῦ Ζολά, ὅτι ἐγράφη διὰν ἔδωκε ὁ συγγραφεὺς τῆς «Νανάς».

Ἰδοὺ τώρα ἡ περιγραφή αὐτή: «Τὸ ὄνομα τοῦ Αἰμιλίου Ζολά ἀντηχεῖ καὶ πάλι στοὺς φιλολογικῶν κύκλους ἐξ ἀφορμῆς δύο νέων ἔργων του: τῆς «Γῆς» καὶ τῆς «Κοιλιάς τοῦ Παρισίου».

Κουρασμένος ὁ συγγραφεὺς ἔχει ἀποσυρθεῖ ἐντὸς ἰσόγειο σπιτακίου τοῦ δόου Βουλώνης ὅπου μονάζει, χωρὶς νὰ δέχεται σχεδὸν κανένα, ἐκτός ἀπὸ λίγους πολὺ στενοὺς φίλους του.

Ἐχοντας κανεὶς ὅτ' ὄψιν τὰ βίαια καὶ ὅλο νεῦρα ἔργα τοῦ Ζολά, τὸν φαντάζεται ἀσφαλῶς ὡς ἕνα ἀνθρώπου βίαιου, πού ἀγαπᾷ τὴν δράσιν τὴν ἀκατάπαυτην καὶ τὴν κίνησιν.

Μὰ ὁ Ζολά εἶνε ἐντὸς ἰδιωτικῆς ζωῆς ὁλοσπυρῶν διαφορετικῶς. Εἶνε ἰσα-ἴσα ἕνας ἀνθρώπος γαλήνιος, πρὸς καὶ δειροπόλος.

Ἐνας συγγραφεὺς λέει κάπου: «Ὅταν κανεὶς ἐναντιλῆ τὴν ἐνεργητικότητά του σ' ἕνα ζήτημα, σ' ἕνα σμῆμα, ἔχει κατόπιν ἀνάγκη ἀπὸ ἡσυχία, ἀπὸ γαλήνη, ἀπὸ ἀκνησία». Σ' αὐτὴ τὴν κατάστασιν βρίσκεται τώρα ὁ Ζολά. Ζῆ μὴ ζωὴ μονομένη, ἀποτραβηγμένη, ἐντελὴς φιλολογικῆ. Μόνον τὰ βιβλία του τὸν ἀπασχολοῦν καὶ τὸ γράψιμο.

Τὸν βροῖσκουμε ἐντὸς λιτοῦ καὶ ἀπείρητο ἐνδιαίτημά του. Ἡ περιβολὴ του δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη καμμιά ἀξίωσιν κομποῦτος καὶ μάλιστα τώρα τὸ χειμῶνα. Μᾶς δέχεται κυλιγμένη σ' ἕνα παράενο καὶ ἀπροσδιοριστὸν χρώματος καὶ ποιότητος παναφίρι. Μὰ αὐτὴ εἶνε μὴ μικρολεπτομέρεια, ἐντὸς ἧς δὲν δίνει σημασίαν ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Ζερμινάλ». Ἀνοίγουμε μαζὺ τὸ συζήτησιν. Μιλᾷ ἀγαπᾷ, σιγανᾷ, ἡρεμᾷ, γλυκᾷ, ἀντίθετα πρὸς τὴν βίαιαν φρασολογίαν πού μεταχειρίζεται ἐντὸς ἔργα του. Ὅταν μιλεῖ, τὸ μέτωπό του ταχύνεται συχνὰ παρακολυθῶντας ὅλες τὴς κινήσεις τῆς σκέψεως.

Ὁ Ζολά, ὅχι μονάχα δὲν ἀποδίδει καμμιά σημασίαν ἐντὸς περι-

βολῆς του, ἀλλὰ πολλές φορές καὶ τὰ ρούχα πού φορεῖ εἶνε ἐντελῶς ἀντίθετα πρὸς τὴν ἐποχὴ. Ἐταῖ τὸ περασμένον καλοκαίρι καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν κυνικῶν καυμάτων φοροῦσε ἱερὰν χειμωνακτικὰ ρούχα, ὅπως μᾶς ἐβραβίονε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπάρχοντες του, ἐνῶ πολλές φορές κατὰ τὸ χειμῶνα φοροῦσε μὴ σατανικοῦτα, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὁποία εἶνε τοῦ...παναφίρι του.

Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι ὁ ἰδρυτὴς τῆς νατουραλιστικῆς Σχολῆς, ἀπὸ σκοποῦ ἐμφανίζει τὴς ἰδιτροπίας αὐτῆς ἐντὸς τῆς περιβολῆς του. Τίποτε ὅμως ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Ντύνεται ὅπως φτάσει, ἐντελῶς πρόχειρος, χειμῶνα, καλοκαίρι. Ἐντὸς δωματίου του βρισκονται ριγμένα ἐπὶ κ' ἐκεῖ, ἀτακτα, σακκάκια, ἐπαγωγῶνα καὶ καπέλλα ὄλων τῶν ἐτοχῶν καὶ ὄλων τῶν συμφῶν. Ἀπὸ καὶ ἀρᾶζει ἐντὸς τῆς ὁμορφίας καὶ ντυτέας.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ κάνει ἐντύπωσιν ἡ γαλήνια φροσωνομία του. Καὶ ὅπως πότε πότε, ἂν προσέβῃ κανεὶς, θὰ ἴδῃ τὴν φροσωνομίαν αὐτὴν νὰ σκιάζεται ἀπὸ κάποια οὐκ περασμένον θλίψεον καὶ πικρίων. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι ὁ Ζολά ἐντὸς ἀρχῆς τοῦ φιλολογικῶν τοῦ σταδίου δοκίμασε τὴς πὸς σκληρῆς ἀπογοητεύσεως. Τρομερὰ φτωχὸς, γεωμῆσις πολλῆς φέως μονάχα μὲ τέσσερες πεντάρες καὶ ἀμέτρητες νιχτές κοιμήθηκε χωρὶς νὰ φᾶν τίποτε.

Δὲν ἔχει σβῆσει ἀκόμα ὅτ' ἐπὶ τὴν μνήμη μας ἡ φρικτὴ ἐκείνη χειμωνιάτικη βραδύα, πού τὸ χιόνι εἶχε σκεπάσει τοὺς δρόμους; καὶ τὴς πλατείας τοῦ Παρισίου. Τὸ βράδυ αὐτὸ ὁ Ζολά, περιβιτῶντας ἀπὸ τὴν πλατεία τοῦ Παρθένου μαζὺ μὲ μὴ κυρία, ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὸ παναφίρι του καὶ τῆς τὸ ἔδωσε νὰ τὸ πᾶν ἐντὸς ἐνεχυροδανειστήριου. Δὲν εἶχε στῆν τοσπὴν του οὕτε μὴ πεντάρα καὶ ἀπὸ πολὺν καιρὸ τοῦ εἶχαν κόψει κάθ: πίστωσις.

— Θὰ κρῶστε! τοῦ εἶπε ἡ φίλη του βλέποντάς τον νὰ βγάξῃ τὸ παναφίρι του.

— Ὅχι δά, θὰ ζεσταθῶ, ἀποκρίθηκε ὁ Ζολά.

— Πῶς;

— Ἀπλοῦστα... τρώγοντας! Ἀφαιρῶ ἕνα βόρος ἀπ' τὴν πλάτη μου γιὰ νὰ τὸ εἶξω ἐντὸς στομάχι μου!...

Κι' εἶτα ἔγινε. Τὸ παναφίρι ἐδόθη ἐντὸς ἐνεχυροδανειστήριου καὶ ὁ Ζολά ἱκανοποίησε τὸ διαμαρτυρόμενον στομάχου του...

ΟΥΔΕΝ ΚΑΙΝΟΝ ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

ΤΟ ΚΑΛΟΡΙΦΕΡ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΜΗ

Τὸ περίφημον γεωμικρὸ: «οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιο», ἀποδεικνύεται ὁλοένα καὶ περισσότερο ἀληθινόν. Μέχρι πρὸ ὀλίγου ἐπικρατεῖσε ἡ γνώμη ὅτι ἡ θερμότης καὶ πρὸ πάντων τὰ καλοριφέρ εἶνε ἐφευρέσεις τῶν τελευταίων χρόνων.

Ἀλλὰ ἡ τελευταία ἀνασκαφὴ πού γίνονταν ἐντὸς ἀρχαία Ρωμαῖα καὶ ἐντὸς ἀρχαίου Ἡράκλειου τῆς Ἰταλίας ἀποδεικνύουν, ὅτι οἱ πλούσιοι Ρωμαῖοι, χρησιμοποιοῦσαν ἐντὸς σπιτοῦ τους καλοριφέρ, κάπως διαφορετικὰ βέβαια ἀπ' τὰ δικὰ μας, ἀλλὰ περισσότερο ἢ ὡς ἀποτελεσματικὰ. Οἱ τοῖχοι τῶν πλουσίων ρωμαϊκῶν σπιτιῶν ἦσαν μῆσα κοψίμοι, τὰ κοψίματα τοὺς δὲ ἐπικοινωνοῦσαν μ' ἕνα ἄλλο κοψίωμα πού ὄπηχε κάτω ἀπ' τὸ μοσαϊκὸν τοῦ πατώματος. Τὸ δεύτερον πάλι ἐκεῖνο κοψίωμα ἐπικοινωνοῦσε μὲ ἕνα μεγάλο φοῦν, πού βρισκόταν ἐντὸς κήπου τοῦ σπιτοῦ καὶ ὁ ἑποῖτος μετέδιδε τοὺς τοίχους καὶ ἐντὸς πάτωμα ἑλαφρὰ καὶ εὐχάριστη θερμότητα. Ἐταῖ οἱ Ρωμαῖοι εἶχαν ἀρκετὴ ζεστασὶν ἐντὸς σπιτοῦ τους κατὰ τὸν χειμῶνα.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἄλλο πρᾶγμα εἶνε ὁ γάμος καὶ ἄλλο ὁ ἔρωσ: ὁ ἔρωσ περνᾷ, ἐνῶ ὁ σύγγος μένει!...

Φρανοῖς ντὲ Κρουαζὸν Τὰ λόγια ἐδόθησαν ἐντὸς ἀνθρώπων γιὰ νὰ κρῖβουν τὴς σκέψεις τοῦς. Ταλλεῦρανδὸς



Ὁ Ζολά ἐντὸς νεκρικοῦ τοῦ κρεββάτι

ρε. Ἄπ' ἐναντίας δὲν ἔδισταμε νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ γιὰ νὰ ξαναγυρῆσιν ἐντὸς προηγούμενον ἄντρα τῆς, τὸ δικαστικόν, ὁποῖος ἐπεριενο πάντοτε μὲ πόθο καὶ μὲ λαχρὰ καὶ θερμὰ τῆς φιλιά.

Ὁ Καμαρόσκου αυτοκτόνησε, ἀλλὰ καὶ ὁ δικαστικὸς δὲ στάθηκε πρὸς εὐτυχισμένον. Ἡ κόμῃσσα τὸν ἄφησε σὲ λίγο καὶ, ἀδιασπῆνη, καὶ ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴν Ρωσία, ἄρχισε μακρυνὰ, τρελλὰ καὶ περιπετειώδη ταξείδια. Πόσους θανατώσας τῆς ξετρελλᾶνε ἐντὸς ταξείδια τῆς αὐτᾷ, δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κανεὶς. Εἶνε ὅμως βέβαιον ὅτι ὄλοι, ὁ ἕνας ἐπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλο, γινῆκανε σκλάβοι τῆς. Ὅπως ἐπίσης εἶνε βέβαιον ὅτι ὄλοι τοὺς ξετρελλᾶναν τὰ θερμὰ τῆς φιλιά. Τὸ φίλ, νὰ ποῖ ἦταν τὸ σατανικὸ ὄλο αὐτῆς τῆς μοιραίας γυναίκας. Μ' αὐτὸ ἔδινε τὴν εὐτυχίαν καὶ τὸ θάνατον!...

